konalo sa tiež šetrenie, aby takto zjistila sa derivativná príslušnosť maloletého Vojtecha V., Nato úrad prikázal nie len maloletého Vojtecha, ale aj otca jeho Ludevita V. sťažujúcej si obci v základe §u 16 zák. čl. XXII : 1886 a to plným právom, pres opačný náhlad šťažujúcej si obce, ktorá zaujímá stanovisko, že prikázanie malo sa obmedziť na maloletého Vojtecha a nie tiež na otca jeho.

Odstavec 2. §u 16 zák. čl. XXII : 1886 stanoví, že keď je otaznou príslušnosť celej rodiny a má-li se súčasne zjistiť príslušnosť otca — ako v tomto prípade — je príslušnosť otca rozhodujúcou pre všetkých členov rodiny vyjmúc tých, ktorí už inej príslušnosti nabyli.

Okr. úrad riadil sa touto zásadou a prikázal otca maloletého Vojtecha — Ludevita V. do obce N. a žal. úrad schválil postup ten s poukazom, že Ludevit V. narodil sa v obci tej a na jej účet bol odvedenej. Ze spisov je nesporne patrno, že Ludevit V. neplatil nikde dane, teda, že nemohol byť v základe odst. a) cit. §u 16 prikázaný — keď ale nesporne je zisteno, že se narodil v obci N., stával pre prikázanie jeho dom. príslušnosťou do tejto obce dôvod pod b) cit. §u 16 stanovený a právom tedy žal. úrad prikázal nie len Ludevita V. ale tiež maloletého Vojtecha V. domovskou prislušnosťou do sťažujúcej si obce.

Č. 5495.

Domovské právo. — Státní občanství (Slovensko): Čsl. státní příslušnice, která provdáním nabyla státního občanství a domovského práva v Maďarsku, nenabývá rozlukou svého manželství zpět stát. občanství čsl. ani své původní domovské příslušnosti na území čsl.

(Nález ze dne 16. března 1926 č. 5601.)

Věc: Anna B. v Budapešti proti župnímu úřadu v Bratislavě stran domovské příslušnosti.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Usnesením zastupitelstva obce D. ze 17. září 1924 bylo uznáno, že st-lka má v obci podle §u 7 zák. čl. XXII : 1886 domovské právo a usnesení to bylo odůvodněno tím, že st-lka byla rozsudkem sedrie v Budapešti rozvedena, že rozsudek ten podle výroku téže sedrie dnem 16. dubna 1924 nabyl právoplatnosti a že tak st-lka obdržela své staré domovské právo v D. Dne 2. října 1924 byl pak st-lce obcí D. vydán dom. list.

Župní úřad v Bratislavě rozhodnutím z 8. listopadu 1924 zrušil z moci svého dozorčího práva zmíněné usnesení jako absolutně zmatečné a vydaný dom. list prohlásil za neplatný.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost namítá: Podle osvědčení z výtahu matriky oddaných uzavřela st-lka dne 6. července 1920 v Budapešti sňatek s Benö B., budapešťským příslušníkem. Doba uzavření sňatku spadá do doby, kdy st-lka již čsl. státní příslušnosti narozením a místem pobytu eo ipso nabyla. Tento sňatek byl podle rozsudku budapešťské královské sedrie prohlášen za rozloučený, rozsudek ten pak podle rozhodnutí ze 16. dubna

1924 nabyl právní moci. Vzhledem na poslední odst. § 7 zák. čl. XXII : 1886 a § 37 zák. čl. L : 1879, podle kterého nabude zpět maďarské státní občanství žena, která se vdala za cizince, když byl její sňatek za neplatný prohlášen, je st-lčina žádost ohledně přiznání příslušnosti v D. resp. ohledně čsl. stát. občanství zákonitá a správná; tak se usnesla i obec D. a je protizákonné rozhodnutí župního úřadu.

Těmito vývody stížnosti vytýkané nezákonnosti zde však není. Stížnost dovolávajíc se ustanovení posl. odst. § 7 zák. čl. XXII : 1886 a § 37 zák. čl. L : 1879 vychází ze správného stanoviska, že podle těchto ustanovení čsl. státní občanka z území Slov., jež se provdala za cizince, nabývá znovu čsl. stát. občanství podle cit. ustanovení, když její manželství bylo prohlášeno za neplatné. Stížnost však přehlíží, že st-lčino manželství nebylo sedrií v Budapešti prohlášeno za neplatné, nýbrž — jak je to vidno z opisu rozsudku jmenované sedrie stížnosti připojeného a jak ostatně i stížnost sama uvádí — pouze r o z l o u č e n o. Že by čsl. státní občanky provdané za cizince nabývaly r o z l o u č e n í m jejich manželství opětně čsl. státní příslušnosti, nelze ani z § 7 zák. čl. XXII : 1886 ani z § 37 zák. čl. L : 1879 a také ani z jiné zákonné normy dovozovati a stížnost to ani netvrdí.

Když tedy žal. úřad v nař. rozhodnutí vycházel z právního stanoviska, že st-lka provdáním za maď. stát. příslušníka ztratila čsl. státní občanství a že rozloučením jejího manželství nemohla na základě § 7 zák. čl. XXII : 1886 nabýti znovu čsl. státního občanství a že proto také obec D. nebyla oprávněna podle cit. ustanovení st-lčinu příslušnost znovu uznati a z důvodů těch dotyčné usnesení obce jako zmatečné zrušil, neporušil zákon.

Č. 5496.

S o c i á l n í p é č e: K výkladu o praxi zákona o osmihodinné době pracovní.

(Nález ze dne 17. března 1926 č. 3489.).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 4799 adm.

V ě c: Firma J. R. v K. (adv. Dr. Frant. Wien-Claudi z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o pracovní dobu.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í j a k o b e z d ů v o d n é.

D ů v o d y: Živn. inspektorát v Liberci oznámil 15. února 1924 osp-é v Jablonci, že u stěžujících si firem děje se týdenní čištění jednotlivých dělných strojů v sobotu mimo 48hodinnou dobu pracovní, takže dělnictvo jest nuceno pracovati týdně jednu hodinu přes čas. Podle názoru inspektorátu nelze tyto práce pokládati za pomocné práce ve smyslu § 7 zák. o 8hodinné době pracovní, pro které není potřebí úředního povolení, a ježto firmám takové povolení uděleno nebylo, jde o protizákonnou práci přes čas. Živn. inspektorát žádal, aby proti firmám bylo zavedeno trestní řízení pro přestupek zákona o 8hodinné době pracovní.

Osp vyslechnuvši zástupce obou firem výměry z 25. února 1924, řízení proti firmám zastavila, jelikož nejde zde o pravidelnou práci přes čas, nýbrž o práci pomocnou ve smyslu §u 7 odst. 1 zák. o 8hodinné